

★
★ Paula Noronen
KUVITUS *Terese Bast*
SUPERMARSU

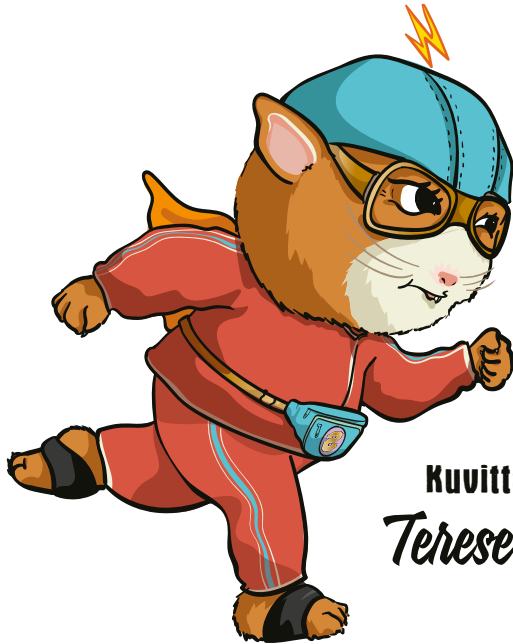
PALJASTAA SALAISUUDEN

TAMMI

★
★ *Paula Noronen*
SUPERMARSU

paljastaa salaisuuden

Kuvittanut
Terese Bast

TAMMI

HELSINKI

Teksti © Paula Noronen 2024
Kuvitus © Terese Bast 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5991-8

HASSU TEKOÄLY!

– Muutun Supermarsuksi, jos otan huikan juomapullostasi. Supermarsu voi lentää, muuntua ja käyttää supervoimia. En saa kertoa siitä kenellekään, supattelini lemmikkimarsulleni, Marsu-Haloselle.

Halonen hypisteli nuhjuista porkkananpalaa tassujensa välissä ja tuijotti minua.

– Kenen kanssa sinä puhut puhelimessa? Pertti huhuili olohuoneesta.

Onpa meillä huono äänieristys.

– Öh, Simon, huijasin.

– Onko Simo lentämässä jonnekin? Pertti jatkoi.

– Joo, Simo kompastui ja lensi lätäkköön.

– Voi ei, huokaisi Pertti ja tuli ovelleni.

– Joo, mutta sieltä löytyi kaksieuronen ja vain vähän kostunut suklaapatukka, joten kyllä kannatti.

– No kiva. Öitä, Pertti haukotteli.

– Öitä.

Välillä tuntuu kivalta sanoa ääneen tai edes kuis-kata se, että olen Supermarsu. Joskus mietin miten äiti, isä, Pertti, Vanupuikonnäköinen Anneli, Simo, Rasva-Antero tai kuka tahansa reagoisi, jos tietäisi, että minulla on supervoimat. Sellaista tilannetta ei tietenkään koskaan tule, koska en saa puhua kyvystäni kenellekään. Paitsi Marsu-Haloselle, joka tietää sen jo ennestään. Pitää vain olla tarkempi tuon äänieristyksen kanssa.

– Emilia, kai sinulla on pää jo tyynyssä? äiti huhuili keittiöstä.

– On!

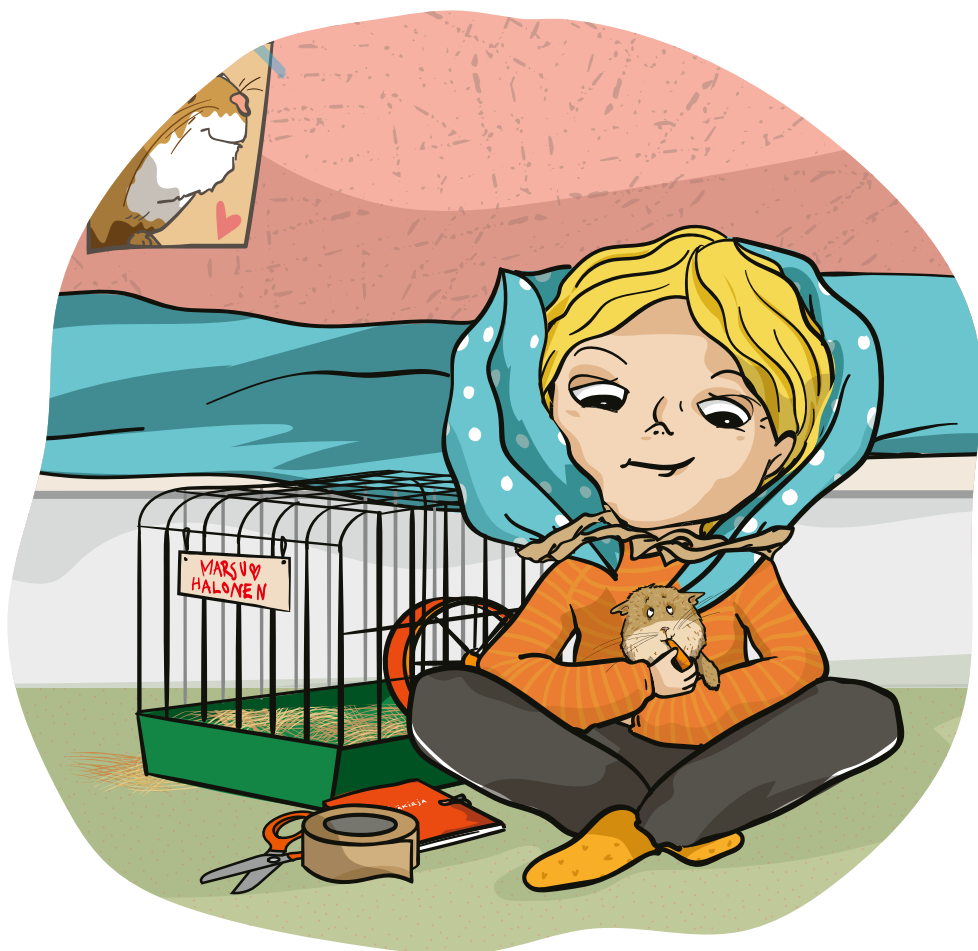
Äiti avasi huoneeni oven.

– Emilia! Sinä et ole edes sängyssä! Nyt heti nukkumaan, hän komensi ja keräsi samalla likaiset astiat pöydältäni.

– Mutta minulla on pää tyynyssä!

Olin teipannut tyynyn takaraivooni kiinni, eli pääni
OLI tyynyssä.

- Sinä olet näsäviisas lapsi, äiti naurahti.
- Kiitos, tuo oli kohteliaisuus.
- Hyvää yötä, äiti sanoi hellästi ja halasi minua.

Menin sänkyyni peiton alle. Nukahdin hetkessä, mutta jo parin tunnin kuluttua heräsin, kun ikkunaani koputettiin.

– Jes! ilahduin.

Koputus keskellä yötä tarkoitti vain yhtä asiaa: ikkunan takana olisi marsutaksi, joka veisi minut Supermarsun johtajan eli Jättiläismarsun luokse. Avasin verhot ja ikkunan. Marsutaksi leijui ilmassa.

– Terve tai *hello*, kuten englantilainen sanoisi, toivottin ja kiipesin ikkunalaudalle.

Mutta kuskin paikalla ei ollut ketään!

– Haloo? ihmettelin ja katselin ympärilleni.

Miten tämä oli mahdollista? Eihän marsutaksi voi ilman kuskia liikkua? Takaovi avautui ja sisältä kuului:

– Tule.

– Olihan siellä joku, sanoin huojentuneena ja hypäsin takapenkille.

Ovi paiskautui kiinni ja auto huristi ilmojen halki.

– Apua! kiljaisin, kun huomasin, ettei etupenkillä todella ollut kuskia!

Oli kamalaa olla tyhjässä taksissa keskellä pimeää taivasta.

– Hyvää iltaa, konemainen ääni tervehti.

– Öh, iltaa, joku, vastasin.

– Olen tekoälykuljettaja, ääni jatkoi.

– Olen Emilia, ihminen.

– Mihin olet menossa?

Yleensä marsukuski tiesi itse minne mennä.

– Jättiläismarsun luokse Lahden mäkihyppytornille.

– Selvä, ääni kuittasi, ja marsutaksi kaarsi vasemmalle.

Paljon mieluummin olisin jutellut oikean kuskin kanssa kuin tämän koneen.

– Perillä, robottiääni ilmoitti jo minuutin kuluttua.

Taksi oli laskeutunut jonkin rakennuksen katolle.

– Tämähän on hampurilaisravintola, ihmettelin, kun erotin pihassa tutun logon.

– Mäkdonalds.

– Häh?

– Pyysit viemään mäkdonaldsille.

– Ei kun mäkihyppytorniin, nauroin.

– Selvä, kuului kaiuttimesta, ja taksi nousi taas yläilmoihin.

Seuraavaksi laskeuduimme omakotitalon pihaan.

– Perillä, tekoäly sanoi.

Talon edessä olevassa postilaatikossa luki Mäkinen. Taas se erehtyi.

– Äh, huokaisin ja otin huikan Marsu-Halosen pullosta.

Muutuin Supermarsuksi ja lensin itse perille Lahden mäkihyppytornille. Taksi jäi yön pimeyteen. Yöllä lentäminen on erilaista. Ilma on kylmempää ja kevyempää. Laskeuduin mäkihyppytornin alastulomonttuun ja muutuin Emiliaksi.

Oli tosi pimeää ja Jättiläismarsua ei näkynyt missään. Minua alkoi vähän pelottaa.

– Jättiläismarsu! huutelin.

Vihdoin kuulin tutut askeleet, kun mäkihyppytornin takaa saapui lempeä, kerrostalon kokoinen Jättiläismarsu.

– Minä nukahdin, kun sinulla kesti niin kauan, Jättiläismarsu haukotteli.

- Tekoälykuski oli surkea! Lensin tänne itse.
- Juu, se on vielä vähän kokeiluvaiheessa, mutta se on tulevaisuutta, Jättiläismarsu hymähti ja nosti minut kouraan.
- Miksi halusit tavata? kysyin.
- Emilia, ota tästä tällainen otsakamera, hän kehotti ja ojensi pienen otsalampun näköisen kameran.
- Miksi?
- Voit kehittää Supermarsun lentotaitoasi vieläkin paremmaksi. Siitä on hyötyä pelastustehtävissä. Videoit lentosi ja katsot sitten tietokoneeltasi, miltä se näyttää.
- Siistiä!
- Eipä muuta tällä kertaa, näkemiin, Jättiläismarsu haukotteli.

Kuului humaus ja heräsin omasta sängystäni. Jättiläismarsulta saatu otsakamera oli kirjoituspöydälläni.

- Herätys ja kouluun! äiti huusi.
- Joo joo!

Menin syömään aamupalaa. Onneksi yölliset supermarsuilut eivät väsyttä minua.

– Kuule, Emilia. Sinun pitäisi keksiä itsellesi joku harrastus, äiti sanoi ja hörppäsi kahviaan.

– Miksi?

– Lasten kuuluu harrastaa. Tässä lehdessä on juuri artikkeli siitä, että harrastaminen kehittää lapsen aivoja ja lihaksia.

– En minä keksi mitä haluaisin harrastaa, vastasin ja lusikoin murojani.

Monilla meidän luokkalaisilla oli joku harrastus harva se ilta. Minulla ei ollut yhtään, eikä se kyllä haitannut. Joskus pienempänä kokeilin moniakkin: jalkapalloa, koripalloa, yleisurheilua ja pianonsoittoa. Mutta en innostunut mistään.

– Mietitään asiaa, äiti pohti, ja sitten minun pitikin jo rientää kouluun.

Puin, pesin hampaat ja juoksin parhaan ystäväni Simon ja minun joka-aamuiselle tapaamispaikalle.

VUODEN KILPAILU ALKAA

– Rehtori julistaa tänään uuden kilpailun, Simo kertoi ja ojensi minulle kädestään kurkkupastilleja.

Nappasin yhden ja rouskautin sen suussani. Se oli virhe, koska pastilli oli ihan tahmainen ja siihen oli tarttunut joku pikkukivi.

– Au! kiljahdin ja sylkäisin pastillin pois.

– Sori, se oli taskun pohjalta, Simo pahoitteli.

– Kato, rillinörtti ja joku luuseri, jonka nimi ei jää mieleen, kuului takaa.

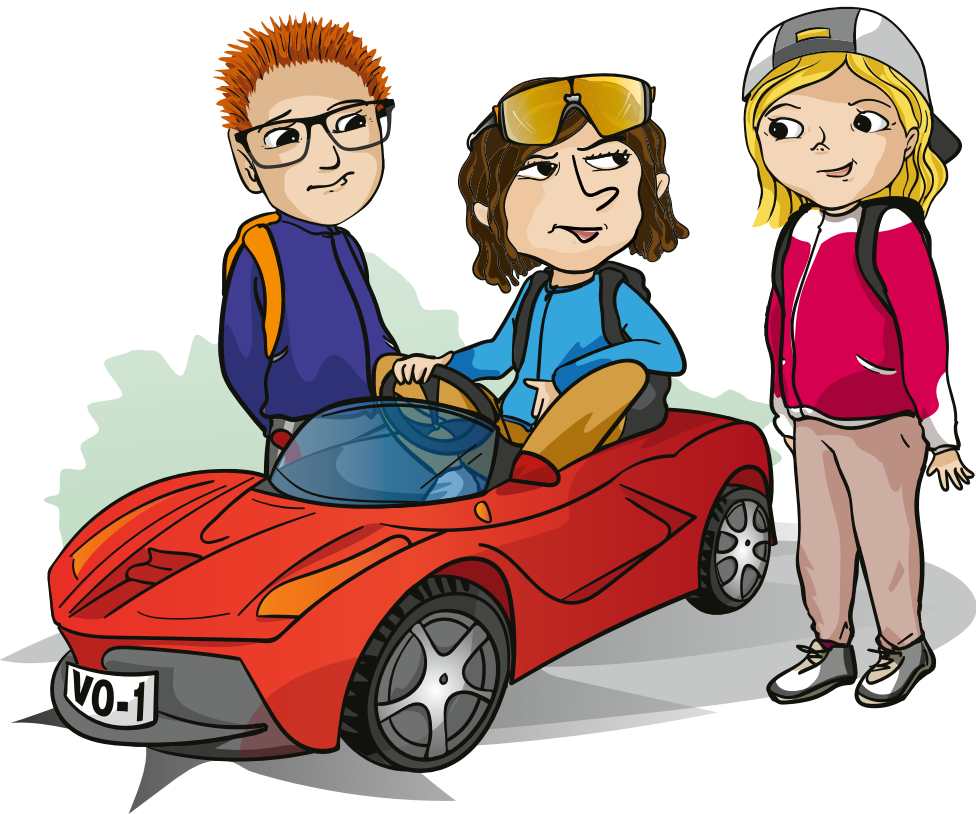
Se oli luokkamme pahin kiusaaja Rasva-Antero.

– Mikä tuo on? kysyin ja osoitin hänen punaista kulkupeliään.

Se näytti tavallista hienommalta polkuautolta.

– Tämä on sähköferrari, Rasvis sanoi ja nosti ajolasinsa ylös.

- Siis häh? Simolla lokshti suu auki.
- Siis häh, Rasvis matki ja jatkoi:
  - Tämä on alle kahdeksantoistavuotiaalle tarkoitettu versio. Ja näitä on Suomessa tasan yksi. Arvatkaa kenellä se on?
  - Kirsikka Kurjenmaalla? pilailin.
  - Tero Uttasella? Simo ehdotti.
  - Rehtorilla? yritin vielä.
  - Keittäjä-Donnalla? Simo hihitti.

– Idiootit, Rasvis kivahti ja kaasutti pois.

Meitä nauratti. Rasviksen ajopelin rekisterinumero oli VO-1. Eli voi. Aika hölmöä, kun hänen isällään on margariinitehdas.

Sitten olikin jo kiire kouluun. Juoksimme loppumatkan.

Luokassa oli kova kuhina, kun kaikki miettivät, mikä olisi tämän vuoden kilpailu. Rehtori paljastaisi sen pian.

– Viimeksi oli vuoden puhtaimmat kädet -kisa, Nisu-Lissu Ahtiala muisteli.

– Kuka sen voittikaan? Simo mietti.

– 3A-luokan Pasi. Hän pesi käsiään niin paljon, että hänen sormensa lyhentyivät sentillä, Kalle Alander muisti.

– Sitä ennen oli vuoden isoimmat kitarisat -kilpailu, Kirsikka muistutti.

– Sen voitti meidän luokan Kalle, ilahduin.

– Joo, kitarisani leikattiin pois, ja ne ovat nykyään näytillä vitriinissä terveystieteiden aulassa, Kalle kertoi hymyillen.

– Hiljaa ja jonoon! biologianopettajamme Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsanen ilmoitti luokkaan astuesaan.

Tallustimme jonossa liikuntasaliin. Kaikki kerääntyivät sinne kuulemaan tämän vuoden kilpailusta. Koulun kilpailut ovat välillä tosi kivoja ja joskus stressaavia. Ikimuistoisin oli, kun meille jaettiin eläimet ja ne piti saada tuottamaan rahaa. Simo ja minä saimme maailman ihanimman lehmän.

Istuimme salin lattialle.

Takaovet avautuivat ja rehtori ravasi paikalle oikealla hevosella.

– Jiihaa! hän huusi ja pysäytti ratsunsa.

– Saako tänne tulla hevosella? kuiskasin Simolle.

– Rehtorihan ne säännöt päättää, vastasi Simo.

Tätä ei ollut ennen nähty! Hevonen jumppasalissa. Se oli musta ja iso ja sillä oli vähän valkoista kyljessä.

– Jiihaa! Tämä on uusi hevoseni. Sen nimi on Jarmo! rehtori kertoi ylpeänä ja hyppäsi alas satulasta.

– En haluaisi olla ilonpilaaja, mutta eikö järjestyssäännöissä kielletä hevosen tuominen liikunta-

saliin? matematiikanopettaja Sakari Laaksonen huomautti.

Rehtori nappasi lason vyöltään ja heitti sen koh-
ti liikuntasalin seinällä roikkuvaa koulun järjesty-
säntökylttiä. Ohi meni. Rehtori löntysteli kyltin luo-
buutseissaan ja tutki sitä.

– Ei sitä ainakaan erikseen kielletä, rehtori ilmoitti
tutkittuaan hetken sääntöjä.

– Hyvä sitten, Sakari vastasi.

Samalla hetkellä hevonen kakkasi ison läjän
liikuntasalin lattialle.

- Jiihaa! Oho, rehtori säikähti.

Kaikkia nauratti. Koulun siivoaja räppäri-Jaska tuli
paikalle ämpärin ja rätin kanssa. Hän katseli kasaa ja
kääntyi sitten meihin päin. Jaska napsautti ämpäris-
sään olevan kaiuttimen päälle ja räppäsi:

Hei kaakki, tää ei oo mikään vessa.

Tai oikeestaan reksi, tää heppa on sun hoteissa.

Älä tuo hevosta sisälle tai mihinkään ineen.

Tai saat ottaa rätin omaan kauniiseen käteen.

Sitten Jaska siivosi sotkun ja häipyi.

– Jiihaa! Nyt on aika julistaa tämän vuoden kilpailu, rehtori aloitti. – Pääpalkintona on tuhat euroa, jonka lahjoittaa margariinitehtailija Rainier Krimminen.

– Kerro jo! Kirsikka Kurjenmaa hihkaisi malttamattomana.

– Se on: vuoden somekanava! Voittaja on se, jolla on eniten seuraajia, jiihaa! rehtori ilmoitti.

– Helppo homma. Meitsi voitti tämän jo, Rasvis tokaisi.

– Miten niin? Kisa vasta alkaa, ihmettelin.

– Minulla on jo tuhat seuraajaa.

– Joista suurin osa on jotain ostettuja botteja, Simo huomautti.

Moni lähellä kuuli sen ja nauroi. Rasva-Antero tuijotti Simoa pahansuovasti.

– Hiljaisuus, jiihaa! rehtori kiljaisi. – Mukavaa, että tämä herättää heti keskustelua. Kuinka monta seuraajaa sinulla on? rehtori kysyi osoittaen rinnakkaisluokan Jennaa.

– 65, Jenna vastasi.

– Entä sinulla? rehtori kysyi Kalle Alanderilta.

– 22.

– Kysy Emilialta! Rasvis ehdotti ja osoitti minua ilkeän näköisenä.

Aina pitää kiusata.

– No kerro? rehtori katsoi minua kysyvästi.

Hävetti. Minulla oli tasan neljä seuraajaa. Simo, äiti, Vanupuikonäköinen Anneli ja Pertti. Isä ei edes ollut somessa. En ollut koskaan panostanut koko asiaan.

– Kerro toki, Emilia. Me kaikki haluamme kuulla, Rasvis pyysi makeillen.

– Neljä, vastasin hiljaa.

Moni naurahti.

– Neljä, voi ei, Emilia, Nisu-Lissu hihitti.

– Jiihaa, siitä on hyvä aloittaa, rehtori kannusti ja hyppäsi hevosen selkään.

– Hei Antero, omat seuraajasi ovat botteja! Simo toisti yhtäkkiä kovalla äänellä.

Koko sali hiljeni ja Rasvis punastui.

– Tätä sinä vielä kadut, Rasvis sanoi pahaenteisesti ja osoitti Simoa.

– Mikä on botti? Onko siinä proteiinia? liikunnanopettaja Kike Välimaa kysyi.

– Se on ostettu seuraaja, vähän kuin robotti, Lasse Kaaltio selitti.

– Minun someilini on @raejuustoforever ja minulla on kuusitoista seuraajaa. Heidän kanssaan me punneramme aamuisin aina sata kertaa, Kike kertoi.

– Aikuiset eivät eivät koskaan keksi mitään hauskaa someen, kuiskasin Simolle.

– Ei niin, aina vaan jotain tyyliin ”kävin sienessä” tai ”onpa upea auringonlasku”, Simo supatti takaisin.

– Kiitos muuten kun puolustit minua.

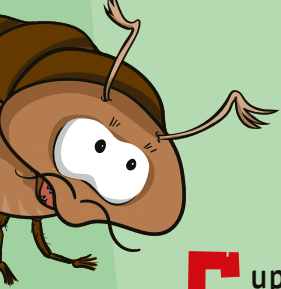
– Eipä kestä, Simo hymyili.

Rasva-Anteron nolaaminen oli vaarallista, mutta Simolle minä taisin merkitä aika paljon, kun hän ei välittänyt siitä.

Palasimme takaisin omaan luokkaamme.

– Sinä voitat tämän, kuulin Tero Uttasen sanovan Rasvikselle.

– Todellakin, Rasvis vastasi ja nauroi ilkeää nauruaan. Ei voita, jos se on minusta kiinni, ajattelin.

Supermarsu-Emilian koulussa kuhisee: oppilaille julistetaan kilpailu siitä, kenen somekanava saa eniten seuraajia. Mahtaileva Rasva-Antero pitää itseään jo valmiiksi voittajana. Simo tosin epäilee hänen lukuisia seuraajiaan ostetuiksi botteiksi.

Emilia yrittää kaikin keinoin lisätä omaa suosiotaan, mutta mikään ei auta. Viimein hän epätoivoissaan tekee todella pahan virheen. Itsensä Jättiläismarsun on puututtava asiaan – kohtalokkain seurauksin.

9 789520 459918

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-5991-8